

Kiss Lehel

Lírai pillanatfelvételek

Melankólia

Hajamra sír az őszi alkonyat,
Itt lepett meg, a temetőhegyen.
Szemközt, az árnyban olajfa bólogat:
Mutatja némám pihenőhelyem.

A haikuról

Japánok álom —
vizére terelgetne
zord Európám

Az elégett gyermek és az ősz

Úgy lépkedsz, mint füstszagú kísértet,
A lábnyomaid mindig feketék.
Erdőnk lángja, ha megsirat téged,
A haraszt alatt földereng az ég.

Helyzetjelentés

Minálunk jól megy:
itt úton és útfelen
koncot osztanak.

Még kér a gép

Még kér a gép — most adjatok neki
Keserves kínnal vigyázott, szent magot.
Eléget mindent, mit egyszer bekapott,
A kormot is fölfalja, ha teheti!

Patakunk elégiája

Míntha tudná, ez végső üzenet,
S át kell adni, mielőtt meghalna:
Becézgeti halkán a füzeket,
S kagylóhéjat dobál ki a partra.

Pillanatfelvétel

A kígyókirály
még álmában is Para-
dicsomot hámoz

Cudar ének

Kertbe kihordottan hallgat a hamu
— tüsszögve, korholva termék katlan —
Bár vastag a réteg, terméketlen,
Hát kénvirágot bont rajta a bú.

Viszontlátás

katicabogár
hátán találkozunk a
hetedik pettynél

Szemből szembe

A Föld szemébe pillantott az Ég,
S felismerte kéklő-magát benne.
Sötét-magát meglátta a Föld,
S kéklő víz szivárgott szemből szembe.

Altató Anyámnak

Elült már a fecskék rebbenése,
És a Napból csak egy vérző csík maradt...
Örök álmod mulandó zenésze
Maglebegteti még árvalányhajad.

Szeptember

A dombok közé lehullott az ősz;
Kútba hajol, és hosszasan időz;
Belekiált, és hangjára akkor
Moccan a fa, és lehull a vackor.

Őszi jelenet

A nagy, lomha szekér hídon megy át,
dereka ring, mint ormótlan bárka,
s mire hazaér, a kukoricát
— mint láncot vagy álmot — mind lerázza.

Dalkereső

Magam mögött hatalmas, vörös hegy,
szedegetek rajta ritmust, rímeket.
Minémű ritmus, minémű rím lehet,
mit úgy vigyáz az a kis vörösbegy?

Grünewald képe alá

Lila ér pendül, öntözik hárman.
Fájó csontján libabőre van az égnek.
Haló hang hördül az éjszakában.
Jaj, micsoda péntek! Jaj, micsoda péntek!

Őszi sétán

Fáradt gesztenyék.
Lombjuk közt édes könnyek,
szellő, por s az ég.

Szellős, poros ég.
Lombja közt, Édes, könnyek.
Sülő gesztenyék.

Titkok

Mestergerendán alma. „Itt a jó
melegben beérik.” — mondja nagyanyó.
És mi álmodunk. Senki sem látja:
ágyat vet a mestergerendára.

Csodák

Márványtornácos kastélyok, várak
falain szemem nem időz sokat,
de bámulom a lombkunyhók, -sátrak
csigáit s rezgő kis pókokat.

Betakarítás

Por-világ népe fölzúgni merészel
a gép előtt, hol kattogva arat.
Letűnt napoknak fényfátyol kezével
aklomba hajtok minden bogarat.

Rózsa, reggel

karikás ostor
hasította égből egy
korty poharamban

Dányszentkirály

Mint a zeke, elernyedte a testem;
tágra nyíló, szűk ablakból lestem,
ki csomagol csíkos tarisnyába
hagymát, túrórt nékem Budapesten.

könnyű a bashóknak

mert minden egyes
fűszálban moccsban
van egy haiku

2006. IV. 2.

Bélyeg — egy dénár.
Rajta egy Ember képe.
Hová ragasszam?

Május

Kellemes idő...
...majálist rendeznek a
kopjafák alatt

Nyári jelenet

Búzaszárra kúszott a kiséger.
Tollakon, mezőn ragyog a napsugár.
A vércseszembe föltozul a vér.
Egy dal dőf dárdaaként a napba: „Kár!”

Szép halál

Illatos, szellőcsókolta réten
csábító szirmok közé szállt a lepke,
s mikor az ég iránt lobbant vágy szemében,
a virágkehely el nem engedte.

Levél

Vitéz testvérem!
Hozzál puskát, golyót meg
egy rágót nékem!

Bruegel: Ikárusz

meglestem sokszor
oszlopsor közti bálban
a kanonok sír

Július végén

Hullámzó mezők — a nyár is megdől —
De sok regét, balladát mondatok!
Úgy rakok össze most minden mondatot
Útfélre hullott búzaszemekből.

Nosztalgia

Nem jártam itt sok, hosszú éve
kincseket rejtő dombjaid között...
Fénylett a tarló, s a zizegő kéve
rettentő hőben árnyal öntözött.

Kultúrbaptizmus

*Tó, békalencsés.
Ember ugrik, zsupsz, bele!
Vén vize csobban.*

Vihar előtt I.

Eszelős hévvel leng rajta a szoknya,
Éles körmökkel a lombokba ás.
Szikrázik szeme, amint sikoltja:
„Nincsen! Nincsen garabonciás!”

Vihar előtt II.

Tölgyünk levele hull a fűre, hull,
Egyet-kettőt a szél az égbe húz.
Túl a kerten, lila dombokon túl
Gyufával játszik mord Prométheusz.

Embertelenül

Embertelenül
fázom — hiába lángol
sötét palástom.

Nyár végén

Indulok haza. Kaszám a vállon.
Intek egy végső búcsút a nyárnak.
Üres korsómban zörög az álmom:
a nagy mezők engem visszavárnak.

Füst gomolyog

Füst gomolyog át
a szomszédok kertjéből.
Tüsszent a mályva.

Korál

templomtetőről csurránó fényre
egy cintermi bokron felel az alt
s a kötelet-húzva-kongó zenébe
belezúgna a szív mélyi bazalt

Foltos a plafon

foltos a plafon
nincs az a diszperzit mész
könnyez a freskó

Altató

Égi mezőkön mennyei menta,
Illata, csöndje a földre leér.
Alig mozdul, már megrakva fent a
Kenetlen kerekű Göncölszekér.

Kérdés

Ha nyoszolyámon
nyújtózkodik a tavasz,
hova feküdjek?

Harmónia

A lombos sátrat ellepte az ének.
Ezer veréb ágról ágra táncolt.
Fölötte a felhők összenéztek.
Az egész fa egy drága borzongás volt.

Két bohóc

A naccságosúr
tuggya meg, hogy mostantú'
nem naccságosúr!

Nyitott kérdés

Ó, analfabéta-sorsú költők,
mihez kezdtek, ha a mázas, csorba
tejesköcsögöt színültig tölti
az analfabéták költő-sorsa?

Este

Fölcsendül a tücsök szerenádja
— lázas trubadúrként penget halk zenét.
Sápadó arcát álomra bocsátja
Szemérmesen a réti margarét.

Letakarva

ázott homokban
fekete facsikó le-
takarva füttyel

Elalvás a szabadban

Szemhéjakig — ma láthatja bárki —
Terjed az árnyak tömény éjszaga.
Utakra nem, csak álmokat látni
Enged a szárnyas kökény. Éjszaka.

De nem jön

Az ablak alatt
nyitnak már a rózsák
— de nem jön a fiú...

Zsoltár

Bő vizek mellett, üres tálak mellett
Nógatnak minket vidám énekszóra.
Béna a nyelvünk, de szívünk zenghet:
Tebenned bíztunk eleitől fogva!

A sas

Mint kaszásverem, rémíti erdő,
Szárnya ha lendül, tördeli gránit.
Dermeszi Hold s Nap is, ha feljő
...de akkor is megégeti fiókáit!

Predesztináció

Ősi templom. Fehér. Kálomista.
Mindent, mit ide magammal hoztam,
Elejtettem kint, a portikusban,
S nem megyek érte már soha vissza.

Idill

Alszik a völgyünk.
Álmai körül strázsát
állnak a hegyek

Emlék

Egy régi képre
ömlött a szarvasbogár
szívverése, hajh!

Harmadnapja

Zöld, bolyhos réteg
s illatok alatt alszik
a tálban a rizs.

Alkony

A hervadás ma leszállt a völgybe.
Tükrét repítve úgy suhan át
a kerteken, hogy nézvéen e tükörbe
egy fa sem ismerné föl magát.

Bizonyosság

Királyi díszben ülök Isten jobbán,
s ti a nyitott sírnál tolongtok... sorba
belenéztek, nagyokat sóhajtván:
Szegény, többre is vibette volna!

Temetőben

Csoda, hogy feljöttem, csoda, hogy élek...
Régi temetőben új látvány fogad:
régi-melegen int minden lélek,
de már nem ismerem föl a hantokat.

Hőség

Máglyaszín az égbolt, széjjelfolyt rajt' a nap...
Fönt lebegő, szikkadt égre
bámul a kút tikkadt géme,
körülötte félholt szűnyogok rajzanak.

Csak gyertyát

Csak gyertyát gyújtok
ma már — a villanykörtén
lepke pihenget.

Korai ősz

Korai ősz jár
kerítéseink mentén
— megnyúlt macskaárny.

Be szépen

Búzamezőben
pipacsnyílás. Szegény Föld,
be szépen vérzik!

Csalódás

Fecskék lenge, víg rajában
szállt egy néma, röpke folt.
Azt hittem, hogy fecske ő is,
pedig hitvány pelyva volt.

Nyárvég I.

Ragyog a szellő, s ragyogna még; a
napfény a fecskék szárnyán lengedez;
morzsáll a mezők barna karéja:
vén nyár utolsó sóhajtása ez.

Nyárvég II.

A dombról folyik le a tenger,
Benne süllyedt hajók holt lelkei.
Suttogását hallgatja az ember
— beérik lassan a tengeri.

Ősz végén

A tarolt határ magába szállott.
Meg-megborzongva, némán számot ad.
Senki sem zavarja. Nyílani virágot
nem láthatsz, sem rebbenni madarat.

Ének fürdés közben

ablakon át-
szűrődő holdvilágban
fürdetem magam;

falon az árnyék,
ha merne, most bátrabban
imbolyogna, ha

nem ablakomon
szűrődő holdvilágban
fürdetném magam,

hanem csak úgy — csak
vízzel és szappannal, mint
egyébként máskor is.

Viharban

Dühös az ég. Míg sötét palástját
hegy-völgyet dúlva teríti szét,
s zendül bósz torka újra meg újra,
a harangvirág megrázza fejét.

Az idei tavasz is

Az idei tavasz is sírt hozott,
s oly jólesett nékem elmerengni,
hogy szinte fájt, hogy szinte meghatott:
a test, az templom. A test, az semmi.

Agusztus

Kalapot emel ég és mező, s te
perzselő szemmel nézed a vizet.
Nem tudom még, hogy mit tartogatsz, de
egyed tudok: a nyarat elviszed.

Álmatlanság

Sötét titokról suttog az erdő,
ablakomat becsukni nem merem;
az ágak között sápadtan feljő
— miként a Hold — a baljós sejtelem.

Őszinteség

Uram, csak sejtem, mit akar mondani.
Láthatja, míg szól, a szemem se rebben.
Uram, csak sejtem, mit akar mondani.
Szóljon hát bővebben vagy tömörebben!

Kiadványaink

*Az Erdélyi Gondolat Könyvkiadó gondozásában
2010-ben megjelent:*

